

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. R.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. října 2017, č. j. OAM-7/LE-BE02-P15-R2-2015, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že se v zemi původu obává ozbrojeného konfliktu probíhajícího na východě Ukrajiny. Ohledně porušování práva v ukrajinské armádě odkázal na zprávu organizace Human

Rights Watch – World Report 2016 – Ukrajina a na zprávu Amnesty International – Report 2015/2016 Ukrajina. Následně odkázal na znění § 14a zákona o azylu s tím, že dle jeho mínění jsou v jeho případě splněny zákonné podmínky dle odst. 2 písm. c) tohoto ustanovení.

3. Dále žalobce vytkl žalovanému, že skutkový stav, který zjišťoval, je nedostatečně podložen, a zkresluje proto současnou situaci na Ukrajině, a že se při svém rozhodování a zjišťování skutkových okolností opíral o uvedené zprávy pouze částečně, tedy nepracoval dle zásady volného hodnocení důkazů.
4. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Zdůraznil, že při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Umožnil žalobci sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal mu rovněž možnost seznámit se s podklady, které pro posouzení žádosti správní orgán shromáždil. V rámci důkazního řízení se tak zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí.
6. Výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byla žalobci doručena poštovní přepravou na adresu pro doručování, jím uvedenou v žádosti o povolení opuštění pobytového střediska dle § 82 odst. 3 zákona o azylu na dobu delší 15ti dnů. Písemnost byla uložena na příslušné provozovně držitele poštovní licence ode dne 28. 7. 2017 do dne 7. 8. 2017, kdy byla vrácena zpět, aniž by byla ze strany jmenovaného vyzvednuta. Dne 11. 8. 2017 se žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí nedostavil. Dle žalovaného tak žalobce dobrovolně, tj. vlastní pasivitou či aktivním nepřevzetím výzvy k příslušnému správnímu úkonu, nevyužil svého práva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
7. Co se týče žalobcem vyjádřené obavy z ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, žalovaný odkázal na své zdůvodnění ve vydaném rozhodnutí a konstatoval, že probíhající konflikt na východě Ukrajiny nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak zůstal na názoru, že dle doložených informačních pramenů, posouzení hlavních motivů žalobce k odchodu ze země, jeho pobytu ve vlasti před odchodem, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
8. Žalovaný nemohl pominout zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce, neboť tak učinil, co byl policií zadržen pro nelegální pobyt na území České republiky, umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a poučen o této možnosti ze strany cizinecké policie. Ze zjištění žalovaného vyplynulo, že žalobce pobývá na území České republiky již několik let neoprávněně, a to i přesto, že mu bylo v minulosti opakovaně uloženo správní i soudní vyhoštění, které však naprosto ignoroval a na území České republiky se i nadále zdržoval, tedy vědomě, dlouhodobě nerespektoval právní systém České republiky.

9. Žalovaný považuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za účelově podanou s cílem zabránit realizaci správního vyhoštění a legalizovat svůj další pobyt v České republice, na jehož základě by zde mohl i nadále pobývat a legálně pracovat. Konstatoval, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky rozhodně není mezi taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 zákona o azylu obsažena.
10. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.
12. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
13. Žalobce dne 15. 1. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice po té, co byl zadržen policií pro nelegální pobyt na území České republiky a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Tutéž žádost podal již v roce 2000, řízení o ní bylo žalovaným zastaveno s odkazem na § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu rozhodnutím ze dne 11. 9. 2000, č. j. OAM-100/CU-04-2000.
14. V nyní posuzované žádosti žalobce uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti a národnosti, a katolického náboženského vyznání. On sám a ani nikdo z jeho rodiny není a nikdy nebyl členem politické strany nebo jiné organizace. Na Ukrajině žijí jeho matka, dcera a bývalá manželka. Nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. Sdělil, že dosáhl středoškolského vzdělání a na Ukrajině a v České republice vykonával zednické práce. Vojenskou službu vykonal v letech 1973-1975 jako příslušník pozemního vojska v Moskvě. Svou vlast opustil v dubnu 1998, kdy podle něj odjel za prací do České republiky na platný pas i vízum. Na Ukrajinu se vrátil pouze v roce 1999, kdy tam jel na přibližně 2 týdny na návštěvu. Českou republiku jmenovaný označil za svou cílovou zemi a dodal, že sem odjel poté, co se rozešel s manželkou.
15. V průběhu pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že před odchodem z Ukrajiny byl hlášen v obci Chust v Zakarpatské oblasti. Ukrajinu opustil v roce 1998, protože tam zavřeli továrny a nebyla tam práce. Situace tam je celkově špatná, není práce a nikdo neví, co se tam děje. Platné vízum v České republice měl do roku 2007, po té zde žil bez dokladů. Ohledně nového cestovního dokladu se pokoušel navázat kontakt se zastupitelským úřadem Ukrajiny v Praze, ale tam mu sdělili, že by kvůli tomu musel odjet na Ukrajinu. Kvůli dokladům byl dříve podmínečně odsouzen. Žalobce k dotazu uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, že nemá kam jít a kvůli celkové situaci na Ukrajině, konkrétně kvůli špatné ekonomické situaci a nedostatku pracovních příležitostí. V zemi původu nikdy žádné problémy se státními orgány (včetně policie, armády či soudů) neměl. Pro případ návratu do vlasti vyjádřil obavu, že se z něj stane bezdomovec a nebude mít práci. V České republice by chtěl legálně pracovat, vydělat si peníze, vrátit se na Ukrajinu a vést tam lepší život.
16. Z obsahu správního spisu krajský soud dále naznal, že žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodl prvně rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-7/LE-

BE02-LE22-2015, a to rovněž tak, že žádnou z forem mezinárodní ochrany nepřiznal. Toto rozhodnutí však zrušil Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 7. 2016, č. j. 49 Az 51/2015-30, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud souhlasil se závěry žalovaného v tom, že v případě žalobce nebyly prokázány skutečnosti odůvodňující poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu dle § 12 a 13 zákona o azylu ani formou doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b téhož zákona. Jediným důvodem, pro který bylo původní rozhodnutí žalovaného zrušeno, tak byla nepřezkoumatelnost úvah žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

17. Po vrácení věci k dalšímu řízení žalovaný vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro další rozhodnutí způsobem, který popsal ve vyjádření k žalobě (viz shora). Poté vydal žalobou napadené rozhodnutí.
18. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, č. j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2017 a č. j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014, z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, ze zprávy organizace Amnesty International z března 2014 ohledně trestu smrti na Ukrajině a ze zprávy ČTK z 3. 10. 2014.
19. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
20. Krajský soud předeseílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
22. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Žalobce v žalobě v podstatě netvrdil, že by v jeho případě měly být splněny zákonné důvody pro udělení azylu dle 12 zákona o azylu, dovolával se pouze naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona.
24. Přesto krajský soud přezkoumal, zda se žalovaný uvedenou problematikou dostatečným

způsobem zabýval. A dospěl k závěru, že ano.

25. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval.
26. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval velmi podrobně na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí. K těmto závěrům nemá krajský soud v podstatě co dodat a plně se s nimi ztotožňuje. Rovněž s důvody vymezenými v tomto zákonném ustanovení žalobce svůj odchod z Ukrajiny nespojoval. Zcela zřetelně a opakovaně uváděl, že příčinou jeho odchodu z ní byly ryze ekonomické důvody, neboť na Ukrajině nemohl nalézt pracovní uplatnění. Stejně tak důvody podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu nelze zahrnout pod žádný z daných zákonných důvodů. Žalobce mezi ně zařadil obavy ze špatné ekonomické situace na Ukrajině, z nedostatku pracovních příležitostí a ze skutečnosti, že by v zemi původu neměl kde bydlet. Žalovaný vyhodnotil irelevantnost těchto důvodů pro žádost o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (i s ohledem na znění Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951) zcela přiléhavě (viz zejména první a druhý odstavec na str. 5 napadeného rozhodnutí).
27. Ve shodě se žalovaným proto krajský soud uzavírá, že v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení soudního nebyla prokázána na straně žalobce existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, existenci těchto důvodů žalobce v průběhu správního řízení (stejně jako v žalobě proti napadenému rozhodnutí) ani netvrdil a neuváděl.
28. Totéž lze konstatovat ohledně neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Udělení azylu dle § 13 zákona o azylu nepřicházelo s ohledem na zjištěný skutkový stav vůbec v úvahu. Pokud jde o tzv. humanitární azyl udělovaný dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se tentokrát na základě pokynu předcházejícího zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Praze touto problematikou zabýval způsobem dostatečným. Důvody, pro které nelze žalobci humanitární azyl udělit, v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal a krajský soud proti nim nemá výhrad. Ostatně stejně jako žalobce, který s nimi v žalobě nikterak nepolemizoval a naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu vůbec nenamítal.
29. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu. Jak už totiž uvedl shora, právě této problematiky se týkala podaná žaloba, neboť žalobce namítal, že by mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V souvislosti s tím vytýkal žalovanému, že nezjistil dostatečně skutkový stav ohledně současné situace na Ukrajině a nevyhodnotil správně a zákonným způsobem obstarané důkazy.
30. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany

státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

31. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden v posledním odstavci na str. 7 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
32. Předně, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť není sporu o tom, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
33. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.
34. Žalobcem popisované potíže ovšem pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Žalobce ve správním řízení a v žalobě vůbec netvrdil, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ve správním řízení opakovaně spojoval své obavy z návratu na Ukrajinu pouze s tím, že tam nebude mít práci a bydlení. Námitky tohoto typu nespecifikoval ani v řízení před krajským soudem.
35. Nadto, jak plyne z informací obstaraných žalovaným, situaci na Ukrajině nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003).
36. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 98525/2014-LTPT ze dne 29. 5. 2014 vyplývá, že není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob.
37. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.

38. Pokud jde o žalobcem v žalobě namítaný důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, zabýval se žalovaný i jím. A konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá na Ukrajině takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. A to při vědomí probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti. Přílehavě však zdůraznil, že žalobce z těchto oblastí vůbec nepochází, nikdy tam nežil, a bezpečnostní situace v nich se proto žalobce vůbec netýká. Až do svého odjezdu z vlasti žil ve městě Chust v Zakarpatské oblasti. Celá tato oblast se nachází pod kontrolou současné ukrajinské vlády a žádný ozbrojený konflikt v ní neprobíhá a ani nehrozí. Bezpečnostní situace tam je stabilní, k žádným ozbrojeným střetům tam nedochází. Krajský soud pouze stručně doplňuje, že z informací dostupných mu z úřední činnosti, včetně zpráv z veřejných sdělovacích prostředků, lze shodné závěry učinit i v současnosti.
39. Nemůže tedy žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany (ať už azylu či ochrany doplňkové) v zemi jeho původu neúplně či nedostatečně či že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení.
40. Žalobce sice v žalobě odkázal na dvě zprávy nevládních organizací (viz část II. tohoto rozsudku), ale nespecifikoval, z kterých částí či závěrů těchto dokumentů by mělo naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (či jiného jeho ustanovení) plynout. Konstatoval pouze dosti obecně a neurčitě, že existenci těchto zpráv uvádí v souvislosti s tím, že „*k porušování human. práva v ukr. armádě dochází vcelku často*“ a že dochází „*k vystupňování bojů na Ukrajině*“. Nic bližšího, tedy např. jak by se uvedené skutečnosti měly projevit ve vážném ohrožení žalobcova života nebo jeho lidské důstojnosti, ovšem žalobce nedodal.
41. Krajský soud proto uzavírá, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
42. Přisvědčit musí i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).
43. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně ještě jednou v podrobnostech odkázat.
44. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
45. Na závěr krajský soud konstatuje, že stejně jako žalovaný je rovněž on toho názoru, že s ohledem na zjištěný skutkový stav byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podána účelově. Je nepochybné, že žalobce odešel ze své vlasti ryze z ekonomických důvodů, na území České republiky žil mnoho let bez pobytového statusu, v důsledku čehož byl i správně vyhoštěn. Žádost o mezinárodní ochranu tak podal až v situaci, kdy

byl policií zadržen a hrozilo mu fyzické opuštění České republiky. Relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany nikdy netvrdil, natož aby je prokázal nebo se o to alespoň pokusil. Na takové případy ovšem ustanovení zákona o azylu dopadat nemohou.

46. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.
47. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. srpna 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce